

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΟΛΟΡΟΥ

ΕΠΙ τὰ μέσα τῆς Ε' πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος ἐτελοῦντο ἀγῶνες ἐν τῇ κλεινῇ Ὀλυμπίᾳ. Πλήθος ἄμετρον πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος εἶχε συρρεύσει ἐκεῖ κατὰ τὸ σῦνήθεσ. Ἀθληταί, συγγενεῖς αὐτῶν, ἀντιπρόσωποι διαφόρων πόλεων, θεωροὶ τῶν ἀγῶνων, φιλόσοφοι, ποιηταί, καλλιτέχναι, ρήτορες, ἐπιφανεῖς ἄνδρες διάφοροι καὶ λαὸς πολὺς.

Οἱ ξενῶνες, τὰ διάφορα δηλ. οἰκήματα, ἅτινα προχείρως εἶχον ἀνεγερθῆ πρὸς διαμονὴν τῶν ξένων, εἶχον πληρωθῆ. Οἱ κάπηλοι ἦσαν εἰς κίνησιν πυρετώδη καὶ οἱ διάφοροι μικροπωληταὶ ἔτρεχον παρὰ τὰς δροσεράς ὄχθας τοῦ Ἀλφειοῦ, ὅπου συνεκεντροῦτο πολὺς κόσμος, διὰ τὴν ἀναπνεύσῃ ὀλίγην δρόσον ἕνεκα τοῦ ζέοντος θερινοῦ καύσωνος.

Τὸ Στάδιον, τὸ Κρόνιον, ἢ Ἰερά Ἀλτις, ὅλος ἐν γένει ὁ χώρος τῶν Ὀλυμπίων συνεταράσσετο ὑπὸ τὴν ἑκτακτον ἐκείνην πανηγυρικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν. Ἀθληταὶ ἀνακειηρυγμένοι Ὀλυμπιονίκαι, ἐκόμιζον καὶ ἔστηνον ἐν τῇ Ἀλτει τοὺς ἀνδριάντας των, ἀθάνατον ἔπαθλον τῆς ἑαυτῶν ἀρετῆς καὶ τὸ πλήθος ἐπευφῆμαι αὐτοὺς θορυβωδῶς.

Οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἔληξαν ἤδη. Ἐν τούτοις ὅλος ἐκεῖνος ὁ ζωηρὸς κόσμος ἀνυπομόνει, ἀναμένων κατὶ ἀκόμη. Εἶχε γνωσθῆ, ὅτι κατὰ τὰ Ὀλύμπια ἐκεῖνα ἐσχόχως τις λογοποιὸς ἐμελλε ν' ἀναγνώσῃ πατριωτικὴν ἱστορικὴν συγγραφὴν δημοσίᾳ εἰς ἐπήκοον τῶν Πανελλήνων καὶ ὄλων ἢ περιέργεια εἶχεν ἐνταθῆ.

Αἴφνης ἀπὸ τινος ξενῶνος ἐξέρχεται ἀνὴρ τεσσαρακονοῦτης σχεδόν, φυσιογνωμίας ἐπιβαλλούσης τὸν σεβασμὸν, φέρων ὑπὸ μάλῃς κυλίνδρους χειρογράφων παπύρων καὶ διευ-

θυνόμενος εἰς τὸν ὀπισθόδομον τοῦ περιδλέπτου ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Ἴδου αὐτός! εἶπε τὸ φιλοπερίεργον πλῆθος, καὶ ἔδραμε πλησίον του. Ἦτο ὁ Ἡρόδοτος, ὁ συγγράψας τὰς ἐν τοῖς Μηδικοῖς πολέμοις ἀθανάτους νίκας τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν, ἀνεκδότους ἔχων ἔτι τὰς ἱστορίας του καὶ μέλλων ν' ἀναγνώσῃ μέρος αὐτῶν δημοσίᾳ κατὰ τοὺς περιφήμους ἐκείνους ἀγῶνας. Πρῶτος μάλιστα αὐτὸς τότε εἰσήγαγεν εἰς τὰ Ὀλύμπια τοιαύτην δημοσίαν διάλεξιν καὶ νεωτερισμὸν καὶ ἡ φήμη του εἶχον ἀναπτύξει τὴν κοινὴν περιέργειαν.

Ὁ λογοποιὸς ἀνέβη ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς ἱστορίας του. Ὁλος ὁ κόσμος τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων. Ὀλυμπιονίκαί, ἀθληταί, λόγιοι, ἱερεῖς, κήρυκες καὶ θεαταί ἀπειροπληθεῖς συνέρρευσαν εἰς ἀκρόασιν τοῦ ἀγορητοῦ. Ἦκουον δὲ αὐτοῦ πάντες ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ καὶ συγκινήσει. Ἡ φωνὴ του ἦτο εὐήχος καὶ γλυκυτάτη, ἡ δ' εὐγλωττία γοητευτικὴ. Ἐκάστη περίοδος, ἐκάστη φράσις, ἐκάστη λέξις του ἐσαγῆνευε τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν του καὶ ἀνεπτέρου τὸ πατριωτικὸν φρόνημα. Ἀκούοντες τὴν ἀρμονικωτάτην ἐκείνην καὶ μελίρρυτον γλῶσσαν, εἰς καθαρὰν Ἴωνικὴν διάλεκτον, ὅλοι ἐθέλοντο, ἐνεπνέοντο, καθίσταντο πατριωτικώτεροι καὶ ἐνόμιζον, ὅτι ἔβλεπον τὰ ἀκουόμενα τρόπαια τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Μήδων....

Ἐντὸς τοῦ πλῆθους ἐκείνου τῶν ἀκροατῶν ἦτο καὶ ὁ εὐπατρίδης Ἀθηναῖος Ὀλόρος μετὰ τοῦ μικροῦ υἱοῦ του, παιδὸς δεκατετραετοῦς περίπου, ἰστάμενος πλησίον τοῦ ἀγορητοῦ. Πολλὰ ἄλλα παῖδια καὶ νεανίσκοι ἦσαν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐκείνους. Ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, μόνον σοβαρὸν παιδίον, προσεῖχεν εὐλαβῶς, προσηλωμένος, εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἡρόδοτου καὶ ἡ παιδικὴ μορφή του ἐξέφραζεν ἔκτακτον ἀγαλλίασιν καὶ συγκίνησιν. Ἐπὶ τέλους τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ διεδέχθη ἐνθουσιασμὸς καὶ πολλοὶ εἶδον μετ' ἐκπλήξεως δάκρυα, ρέοντα ἀπὸ τῶν ζωηρῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν.

Εἶδε καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν ἅγιον ἐκείνον ἐνθουσιασμὸν τοῦ μουσολήπτου παιδὸς καὶ ἐξετίμησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ. Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν πατέρα του, ὃν ἐγνώριζεν, εἶπεν :

— ὦ Ὀλόρε ὀργᾶ ἡ φύσις τοῦ υἱοῦ σου πρὸς μαθη-

ματα. Δηλ. ὡς σήμερον θὰ ἐλέγομεν : «Φίλε μου Ὀλορε, σὲ συγγαίρω, διότι ἔχεις τόσῳ καλὸν υἱόν. Ἀγαπᾷ πολὺ τὰ γράμματα τὸ παιδίον αὐτὸ καὶ ἔχει ζωηρὰν κλίσιν πρὸς αὐτὰ καὶ τὸ περιμένει λαμπρὸν μέλλον».

Τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἡροδότου ἔκαμε βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους καὶ ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν τόσῳ φιλόμουσον παῖδα, θαυμάζοντες αὐτόν· συνέχαιρον δὲ καὶ ἐμακάριζον τὸν εὐτυχῆ πατέρα του.

Ἄλλὰ τὸ ἐγκώμιον αὐτὸ τοῦ ἀθανάτου πατρὸς τῆς Ἱστορίας ἦτο καὶ βαθεῖα διάγνωσις καὶ χρυσὴ πρόρρησις διὰ τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀλόρου. Τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ Θουκυδίδης, μείραξ ἔτι, ὅστις ὅμως προώδευσεν τόσον εἰς τὰ γράμματα, ὥστε κατέστη ὕστερον ὁ ἐπιφανέστατος Ἀθηναῖος ἱστορικός, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῆς ἀπαραμίλλου Ἱστορίας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁ μέγας Θουκυδίδης.

Δ. Κ. ΒΑΡΑΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΣΑΝ ΤΑ ΡΟΔΑ...

ΜΟΝΑΧΟΣ ΜΟΥ ΣΤὴν ἦσυχν τὴν κάμαρα
Κι' εἶμαι χλωμὸς καὶ πικραμένους πάλι·
Πῶς μοιάζω σὰν τὰ ρόδα ποῦ πεθαίνουνε
Στὸ ἀρχοντικὸ Βενέτικο ἀνθογαλὶ !..

Ἄχ! νᾶψτανε τὴν ὥρα αὐτὴν, ἄχ, νᾶψτανε
Στὴ νύχτα τῆ γλυκειὰ καὶ τὴν παρθένα,
Ἄχ νᾶψτανε τὸ χέρι τὸ βελούδινο
Νὰ σφίγγῃ με ἀπαλὰ κι' ἐρωτεμένα !

Καὶ μέσα στὴν ἀγκάλῃ τῆ γλυκύτατη
Ἄχ! νᾶψτανε νὰ σδύσω ἀγάλι - ἀγάλι,
Σὰν τὰ χλωμὰ καὶ τ' ἄρωστα ἐκατόφυλλα
Στὸ ἀρχοντικὸ Βενέτικο ἀνθογαλὶ ..

Ναύπλιον

ΘΡΑΣ. ΖΑΪΟΠΟΥΛΟΣ